

Derefter skal jeg sige nogle Ord til det ærede Medlem Hr. Pinstrup, der jo har sit lille specielle Omraade at sysle med. Det ærede Medlem har længe og tappert — det erkender jeg — stridt for den Tanke at føre Kronen langsomt op til Pari, idet han, seende det fra en begrænset Del af sit Omraade, har ment, at det var en Vej, som denne begrænsede Del af et Erhverv indenfor hele Landets Erhvervsliv kunde taale, og har forsøgt at finde en Udvej til en saadan Løsning, men nu erkender han, at denne Vej er spærret — idet han paa et direkte Spørgsmaal til Nationalbanken: Kan eller vil De paa nogen Maade medvirke her til? fik til Svar: Nej, det kan vi ikke —, og tillige anser han en Opførelse til Pari i en meget nær eller blot nogenlunde nær Fremtid for ødelæggende. Da var det eneste naturlige Standpunkt for ham, nu da hans oprindelige Politik er strandet — ikke paa ham selv, men paa Ting, som han ikke kan beherske, nemlig Nationalbankens økonomiske Opfattelse og dens Villie —, at sige: Naar dette ikke kan ske, vender jeg mig til Spørgsmaalet om en Fæstnelse af Kronen ved en lavere Guldværdi. Det ærede Medlem mener, det er hensigtsmæssigere at gøre dette Skridt forsigtigt og forbeholdent endnu, saaledes som det fremgik af hans Udtalelser ved Lovforslagets første Behandling, men der kommer jo nok det Tidspunkt, da det ærede Medlem siger sin Mening paa dette Omraade klarere, end han gør det i Dag. Det ærede Medlem vil markere det Standpunkt, som han saaledes senere kommer til, ved at stemme mod Lovforslaget og ved at sige, at han gør dette, fordi Spekulationen støttes ved denne Lov; og imod de Betragtninger, jeg har anført, siger han saa: Spekulationen regner med Realiteter. Ja, det er netop rigtigt, det regner Spekulationen med. Men fordi der i en Lov staar, at man fra Statens Side garanterer en Kurs fra 86 til 89, vil ingen Spekulation, som regner med Realiteter, mene, at der deri er en Garanti for at købe Kroner til 97, for det vilde, i Tilfælde af at den danske Stat kun garanterede 86—89, betyde et sikkert Tab for en saadan Spekulant. Nej, den Bemærkning i Loven, som fastsætter Minimumskursen, danner ingen som helst Sikkerhed for en Bevægelse fra 93 opad; den kan kun findes, hvis Paripolitikken, saaledes som den loves af nogle Herrer her i Tinget, er en Realitet, som man absolut ikke kommer ud over.

Til sidst vil jeg blot sige til det ærede Medlem, der siger til mig og os, at naar vi stemmer for Lovforslaget, sikrer vi Speku-

lationen, at det vilde nu være naturligere for ham, som sidder ved Siden af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at vende disse Ord direkte til ham, saa kunde han jo tage os med bagefter. Men han skulde først direkte sige til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard: Naar De anbefaler denne Lov og anbefaler at stemme for den, med Flertallet af Venstre omkring Dem, saa sikrer De Spekulationen (*Pinstrup*: De vil jo være mere retfærdig!). Mere retfærdig — nej, jeg vil gaa en rigtigere Vej. Men paa dette Punkt stemmer det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og jeg ens, nemlig for Loven, og naar det ærede Medlem her kritiserer, at man gør det, forstaar jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem vælger specielt at kritisere, at mine Meningsfæller og jeg stemmer for Loven, og ikke vender Kritikken imod sit eget Parti. Det vilde gøre meget stærkere Virkning, hvis det ærede Medlem vendte den imod sit eget Parti.

Fra det ærede Medlem Hr. Pürschel og det ærede Medlem Hr. Holstein er der fremkommet nogle for mig uforstaaelige Betragtninger, nemlig at Prisfaldet ikke føres saa hurtigt igennem, fordi man stiller i Udsigt, at man vil standse omtrent dér, hvor Kursen nu er. Det er omtrent det, de ærede Medlemmer siger. Jeg skulde dog tro, at det er klart — hvor meget hurtigere den ene Løsning er end den anden, skal jeg lade være usagt —, at det utvivlsomt vil være hurtigere at naa til en endelig Afslutning af Krisen omkring det nuværende Punkt, fordi Priserne allerede er ved at arbejde sig hen imod de Priser, der svarer til de nuværende Kurser, og saa vilde en Erklæring, som derefter ret hurtigt blev afgivet, om, at nu afsluttede man dér, være en afgjort Opfordring til alle Priser, alle Lønsørgsmaal, alle Indtægtsspørgsmaal til hurtigst muligt at afpasse sig derefter, medens man nu er i Færd med at arbejde sig igennem denne Krise ved Tilpasningen og saa staar overfor en Udsigt til, at man skyder Maalet længere ud. Derigennem forhales Krisen selvfølgelig, og hvis de to ærede Medlemmer blot vil spørge nogle Forretningsmænd, som ligger med Engros-Lagre, og som en Gang skal til at nedskrive disse Lagres Værdi, hvorledes de vil gøre det, saa vil de svare: Ja, hvis vi skal op til 100, venter vi selvfølgelig med Nedskrivningen, indtil vi ved, naar Afgørelsen er naaet. Med andre Ord, hvis de var klare over, at Kronens Værdi i Løbet af det kommende Aar vilde blive endeligt fastsat til 91, vilde Prisdaldet kunne finde Sted meget hurtigere.